

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης με το καινούριο του έργο θέλησε ξεφεύγωντας από το καλούδι των ίσαμε σήμερα δοσμένων έργων του

να εμφανισθῆ σὲ κάτι νέον, νὰ μὴ σ' ἄλλε-
ἀτμόσφαιρες, νὰ ἀτενίσῃ νέους ὀρίζοντες.

Ίσαμε σήμερα τὰ ἔργα τοῦ Μωραϊτίνῃ εἶ-
χαν βάσι τὸ χιούμορ καὶ τὴ σάτυρα, τὸ ἐ-
λαφρὸ καὶ δεικτικὸ ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ γνήσι-
ο, τὸ ντόπιο ποῦ σοῦ θύμιζε σὲ κάθε στιγμὴ
τὴν Ἀθήνα, τοὺς τύπους τῆς, τὴ γύρω μας
ζωή.

Κι' ὁ κόσμος πηγαίνοντας σὲ κάθε και-
νούριο ἔργο του, πηγαίνει μὲ τὴ βεβαιότητα—
πράγμα πολὺ σπάνιο στὴν ἐποχὴ μας—πὼς θὰ
περάσει μιὰ εὐχάριστη βραδιά, πὼς δὲν θὰ
κλάψῃ τὰ λεφτὰ ποῦ ἔδωσε πὼς δὲν θὰ φύ-
γῃ μὲ πονοκέφαλο.

Ἔτσι καὶ πρόπερσον ὅταν ἀνηγγέλθηκε ἡ
«Αἰωνία ζωή» ὁ κόσμος πῆγε περιμένοντας
νὰ δεῖ κάτι σάν τὸ «Μοντέρνο σπῆτι» καὶ
«Δακτυλογράφο» κ.λ.π. Πόση ὁμως ἦταν ἡ ἐκπ-
ληξί του ὅταν ἀντὶ τῆς συνηθισμένης πιά
Μωραϊτίνειου φάρσας, εἶδε ἕνα καινούριο
Μωραϊτίνῃ, ἕνα Μωραϊτίνῃ ποῦ δὲν ἤξευρε
καὶ δὲν ὑπέθετε. Εἶδε ἕνα Μωραϊτίνῃ λυρικό,
ρωμαντικό, λεπτό, ποῦ μποροῦσε νὰ φέρῃ στὴ
ψυχὴ του συγκίνηση, νὰ τὴν κἀνῃ νὰ σκεφτῆ
πιὸ βαθύτερα νὰ δῆ πιὸ μακρὰ. Κι' ὁ κόσ-
μος αὐτὸς παρ' ὅλο ποῦ ἔχασε τὸ παλιὸ εὐ-
θυμο Μωραϊτίνῃ, ἐνθουσιάστηκε καὶ χειροκρό-
τησε τὸν νέον.

Ἡ ἴδια ἱστορία ἐπανελήφθηκε τώρα μὲ τὴν
«Ἱστορία τῆς Ἀθήνας». Ὁ κόσμος πῆγε γιὰ
νὰ γελάσῃ—νὰ σκάσῃ στὰ γέλια—ἔφυγε ὁ-
μως, χωρὶς αὐτό, ἀλλ' ἱκανοποιημένος, καὶ
νοιώθωντας μέσα του μιὰ ψυχικὴ διάθεση
ποῦ χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγο,
τὸν ἄφινε λίγο ρεμβὸ καὶ εὐχαριστημένο. Καὶ
πραγματικὰ ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀθήνας» εἶναι
ἀπὸ τὰ ἔργα ἐκεῖνα, τὰ ἤρεμα, τὰ ἤσυχα, ποῦ
μιλοῦν πιὸ πολὺ στὴν ψυχὴ, στοὺς ἐσωτερι-
κοὺς δηλαδὴ παρὰ στοὺς ἐξωτερικοὺς συναι-
σθηματικοὺς κόσμους. Κι' αὐτὸ μόνον φαί-
νεται, πὼς φτάνει γιὰ νὰναὶ ἱκανοποιημένος
ἀπὸ τὸ ἔργο του ὁ κ. Μωραϊτίνης.

Μὰ ἐκτός ἀπ' αὐτό, μπορεῖ ἐπίσης νὰ πε-
ρηφανεύεται γιὰτὶ χάρις στὸ ἔργο του αὐτό,
δόθηκε ἡ εὐκαιρία σὲ μᾶς ὅλους νὰ δοῦμε
ἕνα ἀνέβασμα σπάνιο στὸν τόπο μας καὶ ποῦ
θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθῆ καὶ νὰ συγκρι-
θῆ μὲ τὰ καλλίτερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἡ
συμβολὴ τοῦ κ. Σπύρου Μελά στὸ ἔργο, τὸ
σκηνοθετικὸ δαιμόνιο τοῦ ὁποῖου τίθεται ἐκ-
τός ἀπὸ κάθε συζήτηση καὶ σύγκρισι, μᾶς
ἔδωσε τὴν εὐ. αἰρεῖα νὰ φαντασθοῦμε γιὰ λί-
γες ὥρες πὼς παρακολουθοῦμε παράστασι σὲ
εὐρωπαϊκὸ θέατρο.

Ἡ μακέτιες τῶν σκηνογραφιῶν, ἡ εὐαρ-
μόνησις τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ φωτισμοῦ, ἡ
συνδεσις τῶν τόσο διαφόρων σκηνακῶν με-
ταξὺ των, καὶ ἡ ταχύτης—ἄθλος Ἡράκλειος
—τῶν ἐναλλαγῶν, κατορθώσαν νὰ δώσουν
σὲ καθένα ταμπλὼ τὴν δική του ἀτμόσφαι-
ρα, τὸ δικό του χρῶμα, τὴν ξεχωριστὴ ὑπο-
βλητικότητά του.

Πλᾶϊ στὸ κατορθῶμα αὐτό, θᾶπρεπε νὰ

μὴ λησμονηθῆ καὶ μιὰ ἐργασία ἐνὸς ἄλλου
τεχνήτη, τοῦ κ. Φωκά. Οὐδέποτε, ὅσο θυμᾶμαι
βέβαια, παρουσιάσθησαν Ἕλληνες ἠθοποιοὶ
καὶ μπαλέττα ντυμένοι μὲ τὴν ἀρμονία τῶν
χρωμάτων, καὶ τὸ ἀκόμη ἀρμονικότερο σύ-
νολον, ποῦ παρουσιάσθησαν οἱ ἠθοποιοὶ καὶ
τὰ μπαλέττα τοῦ «Μοντιάλ». Γιὰ τοῦτο ἀκρι-
βῶς τοῦ ἀρμόζει ἕνα μεγάλο, μεγάλο μπρόβο.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μὴ σὲ λεπτομέ-
ρειες, ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς δὲ θᾶχαν κανένα ἄλ-
λο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ καταδείξουν ἀκόμη
περισσότερο τὴν ἀλήθεια τῶν παραπάνω λεχ-
θέντων.

Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀθήνας» δὲν μπορεῖ πα-
ρὰ νὰ σημειώσῃ ἕνα σταθμὸ στὴν θεατρικὴ
παραγωγὴ, καὶ στὴν σκηνοθετικὴ πρόοδο τοῦ
τόπου μας. Τῆς ἀξίζει!

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ